

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 142/2019 -25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. apríla 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Máriou Ďurajovou, advokátska kancelária, Námestie 1. mája 11, Rožňava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Rožňava č. k. 7 Ps 11/2017-23 z 21. augusta 2017 a uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 8 Co 13/2018-132 z 22. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na ochranu

pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru uznesením Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 Ps 11/2017-23 z 21. augusta 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie“) a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 13/2018-132 z 22. mája 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie odvolacieho súdu“).

2. Z predloženej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd vedie pod sp. zn. 7 Ps 11/2017 konanie o obmedzenie spôsobilosti sťažovateľky na právne úkony na základe návrhu podaného dcérou sťažovateľky.

3. Po začatí konania okresný súd uznesením z 21. augusta 2017 ustanovil sťažovateľke procesného opatrovníka pre konanie o obmedzenie jej spôsobilosti na právne úkony a ustanovenie opatrovníka v osobe zamestnanca okresného súdu.

4. Sťažovateľka tvrdí, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie „založilo procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu jej procesných práv do takej miery, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Súd v tomto konaní ustanovil procesného opatrovníka ad hoc - zamestnanca súdu, ktorého funkcia zaniká so skončením konania. Nebolo a nie je vhodné, aby túto funkciu vykonával pracovník toho súdu, ktorý je zamestnávateľom opatrovníka a súdu, ktorý vedie takéto konanie. Nakoľko ide o prípad, kedy súd zo zákona § 68 ods. 2 CSP a § 240 ods. 1 CMP ustanovuje a menuje procesného opatrovníka bez ohľadu na to, či si osoba o spôsobilosti ktorej sa koná zvolila právnu zástupkyňu na poskytovanie právnej pomoci, a ktorej úlohu s úlohou opatrovníka nemožno identifikovať, a teda túto skutočnosť nevie ovplyvniť. Súd ustanovil procesného opatrovníka, ktorého sťažovateľka od začiatku namietala. Napriek tomu, že súd ponechal opatrovníka sťažovateľke napriek tomu ustanovený opatrovník nekoná v jej mene, nevykonáva žiadne úkony v jej prospech, ktorý má hájiť len a len jej oprávnené práva a záujmy. V každom

prípade, ale pre tento prípad navrhovala ustanoviť procesného opatrovníka - aj keď zamestnanca, ale iného súdu, aby bol naplnený účel procesného opatrovníctva. Čo je nie nezanedbateľnou skutočnosťou, a v čom vidí ďalšie porušenie práva na spravodlivý súdny proces je, že aj v prípade súdom ustanoveného procesného opatrovníka došlo k procesným pochybeniam, ak súd nepostupoval voči sťažovateľke v súlade s § 231 - 246, nakoľko súd ustanovil procesného opatrovníka vyššieho súdneho úradníka bez toho, aby súd skúmal možnosť ustanoviť osobu z rodinného prostredia, pokiaľ aj počas výsluchu, na výzvu súdu sama sťažovateľka v prípade pokračovania konania navrhovala procesného opatrovníka v osobe [REDAKOVANÉ], nedošlo k zmene procesného opatrovníka, čo je závažným procesným pochybením, je neprítomnosť procesného opatrovníka na výsluchu sťažovateľky pred Okresným súdom dňa 28.11.2017, čo len potvrdzuje, že procesné opatrovníctvo neplní svoj účel.“.

5. Na základe odvolania podaného sťažovateľkou, riadiac sa nesprávnym poučením okresného súdu o jeho prípustnosti, odvolací súd napadnutým uznesením odvolanie odmietol „z dôvodu, že odvolanie proti uzneseniu súdu 1. Inštancie je prípustné iba vtedy, ak to zákon pripúšťa. Nakoľko napadnuté uznesenie súdu 1. inštancie o ustanovení procesného opatrovníka osobe, o spôsobilosti ktorej sa koná nie je obsiahnuté v § 357 CSP nie je voči nemu prípustné odvolanie, preto neposudzoval a neskúmal odvolací súd vecnú stránku odvolania.“.

6. Vo zvyšnej časti svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľka uvádza, že musí čeliť nielen šikanóznemu návrhu podanému jej dcérou, ktorý zasahuje do jej súkromného a rodinného života, ale aj nesprávnemu postupu okresného súdu či už pri odstraňovaní nedostatkov návrhu alebo pri uplatňovaní jej procesných práv v konaní. Sťažovateľka zároveň poukazuje na súvisiacu judikatúru slovenského, ako aj českého ústavného súdu.

7. Sťažovateľka okrem vyslovenia porušenia označených práv požaduje aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 €, čo odôvodňuje najmä tým, že „sťažnosťou napadnuté uznesenia jej spôsobujú nielen materiálnu, ale aj nemateriálnu ujmu, keďže už samotné konanie považuje za ponižujúce, ak napriek plnej spôsobilosti musí

čeliť procesným pochybeniam súdov a celé konanie jej spôsobuje nielen morálnu ujmu ale aj zťažuje rodinné prostredie, prácu atď. Porušenie ľudskej dôstojnosti nemožno ospravedlniť.“.

8. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že *„základné právo sťažovateľky... na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1, čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli uznesením Krajského súdu Košice, sp. zn. 8Co/13/2018 – 132 zo dňa 22.05.2018 v spojení s uznesením Okresného súdu Rožňava sp. zn. 7Ps 11/2017 - 23 zo dňa 21.08.2017 porušené.*

Uznesenie Okresného súdu v Rožňave sp. zn. 7Ps 11/2017 - 23 zo dňa 21.08.2017 a uznesenie Krajského súdu Košice, sp. zn. 8Co/13/2018 – 132 zo dňa 22.05.2018 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.“.

Sťažovateľka zároveň žiada priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € a náhradu trov konania.

9. Podaním doručeným ústavnému súdu 18. septembra 2018 a označeným ako *„Doplnenie podania na konanie pred ÚS SR“* sťažovateľka ústavnému súdu oznámila, že *„súd 1. inštancie – Okresný súd v Rožňave... vydal uznesenie sp. zn. 7Ps/11/2017 – 268 zo dňa 08.08.2018, ktorým odvoláva [černá štvorcová oblasť] zamestnanca Okresného súdu Rožňava z funkcie procesného opatrovníka a za procesného opatrovníka sťažovateľke ustanovil [černá štvorcová oblasť] zamestnankyňu [černá štvorcová oblasť], pre konanie o obmedzenie spôsobilosti na právne úkony a ustanovenie procesného opatrovníka. Dňa 09.08.2018 bolo právnej zástupkyňi sťažovateľky doručené prostredníctvom e-schránky uznesenie o zmene procesného opatrovníka zo dňa 08.08.2018.“.*

II.

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie.

III.

15. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu z 21. augusta 2017 a uznesením krajského súdu z 22. mája 2018, t. j. procesnými rozhodnutiami týkajúcimi sa ustanovenia procesného opatrovníka v konaní o obmedzenie spôsobilosti sťažovateľky na právne úkony a ustanovenie opatrovníka.

16. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

17. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľov a vecne sa zaoberať iba takými sťažnosťami, v okolnostiach ktorých sa sťažovatelia nemôžu v čase ich podania, ale ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré im zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc

ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovatelia sa ochrany základného práva alebo slobody môžu domôcť využitím im dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, IV. ÚS 115/07, III. ÚS 382/2015).

18. Ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní danej ústavnej sťažnosti napriek argumentom sťažovateľky nezistil žiadne dôvody na pripustenie výnimky zo zásady subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

19. Ústavnou kompetenciou ústavného súdu nemôže byť zmena alebo náprava prípadného či už namietaného alebo skutočného pochybenia všeobecných súdov v dosiaľ neskončených konaniach, ale je zásadne povolaný posúdiť, či konanie ako celok a jeho výsledok po právoplatnom skončení veci obstoja z komplexného hľadiska v ústavnoprávnej rovine. Každý iný postup by neprípustne rozširoval jeho kompetencie a vo svojich dôsledkoch z neho robil ďalšiu súdnu inštanciu, ktorá by bola mimoriadna okrem iného aj tým, že by mohla zasahovať do dosiaľ prebiehajúcich konaní (obdobne IV. ÚS 233/2011).

20. V súvislosti s tým ústavný súd opätovne pripomína, že ak tak v minulosti urobil, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však navyše bola skutočnosť, že v konkrétnom prípade muselo ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, a zároveň námietka ich porušenia sa musela vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne sa tento negatívny dôsledok musel vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09). Rovnako mohlo ísť o prípad, ak procesným rozhodnutím všeobecného súdu došlo

k porušeniu ústavnoprocených práv účastníkov konania (III. ÚS 46/2013), na ktorý v sťažnosti poukázala aj sťažovateľka.

21. Avšak v danej veci tomu tak nie je.

22. Napriek tomu, že okresnému súdu možno vytknúť, že pri ustanovovaní procesného opatrovníka plne nerešpektoval ustanovenie § 71 Civilného sporového poriadku v spojení s § 2 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku, ústavný súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka medzičasom dosiahla to, čoho sa v konečnom dôsledku domáhala svojou ústavnou sťažnosťou, teda účel sledovaný jej ústavnou sťažnosťou, a to zmena v osobe procesného opatrovníka, sa naplnil. Je preto zrejmé, že prípadné preskúmanie napadnutých procesných uznesení všeobecných súdov stratilo v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti akékoľvek opodstatnenie.

23. V uvedenej situácii možno odkázať na uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 242/08: «Eventuálne vyhoviecie návrhu by v súčasnosti nemalo vo vzťahu k namietanému konaniu žiadnu relevanciu. Vzniknutá situácia je v teórii a praxi ústavného súdnictva označovaná výrazom „*mootness*“ (pozri Barron, J., Dienes, C.: *Constitutional Law*, 4. vyd., St. Paul 1995, s. 83 – 85) alebo ako nedostatok podmienky bezprostredného a trvajúceho zásahu (*unmittelbare und gegenwärtige Betroffenheit*) v praxi Spolkového ústavného súdu (napr. K. Schleich: *Das Bundesverfassungsgericht*, 3. vyd., München 1994, s. 142150), t. j. stav, keď už spor skončil alebo bol vyriešený inak, a so zreteľom na princíp minimalizácie zásahov do právoplatne skončených konaní a hospodárnosť konania už nemá ďalší zmysel v konaní v danej veci pokračovať. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel v okolnostiach tohto prípadu k názoru, že za danej situácie sa námietka porušenia základného práva sťažovateľky posunula do výlučne akademickej roviny a v takýchto prípadoch sa teória i prax ústavných súdov vyhranene prikláňa k odmietnutiu v takejto veci rozhodovať (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Českej republiky z 8. septembra 1999, sp. zn. IV. ÚS 122/99, publikované v Sbírcе nálezů a usnesení Ústavního soudu, zväzok č. 15, uznesenie č. 56, s. 315 a nasl.), pretože tu chýba možnosť bezprostredného a trvajúceho zásahu, ktorý by mohol mať vplyv na pozíciu sťažovateľky. Ak je sťažovateľkou namietaný zásah do jej ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou

zmluvou garantovaných práv alebo slobôd, potom musí byť tento zásah výrokom meritórneho rozhodnutia ústavného súdu odstrániteľný, avšak v danej veci táto podmienka splnená nie je, pretože nevyhovujúci stav, ktorý viedol k podaniu ústavnej sťažnosti, pominul, a to zjavne aj za účinného príspevia samotnej sťažovateľky, keďže na ten účel využila všetky právne prostriedky, ktoré mala k dispozícii. Aj napriek tomu, že ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ústavy plní okrem funkcie subjektívnej ochrany základných práv a slobôd do značnej miery i funkciu objektívnu, ani táto skutočnosť nemôže znamenať, že by sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby mohla v zmysle uvedeného opodstatnene smerovať proti neaktuálnym a už netrvajúcim zásahom orgánu verejnej moci do jej základných práv alebo slobôd, teda takým zásahom, ktorých tvrdené negatívne dopady vo vzťahu k sťažovateľke nemohli už v čase predbežného prerokovania sťažnosti pretrvávajúť a vyvolávať v osobnej sfére sťažovateľky ujmu.»

24. Uvedené skutočnosti v spojení s citovanou judikatúrou viedli ústavný súd k záveru o odmietnutí časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky, ktorou napádala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

25. Predmetom ústavnej sťažnosti je aj námietka porušenia základného práva sťažovateľky na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do jej súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu z 21. augusta 2017 a uznesením krajského súdu z 22. mája 2018.

26. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

27. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí na začatie konania podľa § 43 obsahovať

- a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody,
- b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody,
- c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí,
- d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

28. Podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f), g), i) až l), n), q), r) a w) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa, aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Ak účastník konania v určenej lehote nedostatky neodstráni, ústavný súd návrh na začatie konania odmietne. Na nedostatky návrhu na začatie konania uvedeného v § 42 ods. 2 písm. a) až e), h), m), o), p) a s) až v) ústavný súd navrhovateľa neupozorňuje.

29. Odôvodnenie návrhu je podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1] vyplýva, že sťažovatelia musia označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáhajú, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musia ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

30. V súvislosti s uvedeným ústavný súd pripomína, že nedostatky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). V tejto spojitosti ústavný súd už vo svojom uznesení

sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

31. Vychádzajúc z uvedeného, vzhľadom na nedostatok obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti nevyzval ústavný súd sťažovateľku na odstránenie jej nedostatkov spočívajúcich v absencii právne relevantného odôvodnenia (ako zákonnej podmienky návrhu na začatie konania v konaniach začatých do 28. februára 2019 a aj v konaniach začatých neskôr) a ústavnú sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľka napádala porušenie čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 dohovoru, ústavný súd odmietol pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2019